

και θα ξαναζητήσω
πραγματικά εθόνας.

Υμνεύετε μ'έν δργάνους, υμνεύετε μ'έν χορδαίς,
εθόνας θα ζητήσω κι' εκείνος ό μπερδές.

Σας δεσβαίω κανένας πώς δέν θά μού γλυτώση,
εθόνας θα γυρεύω χειμώνα καλοκαίρι,
και γιά τούς Γραπωνέζους τόν έρωτούσαν τόσοι,
κι' έπνε κι' ό Δημητράκης πώς τίποτα δέν ξέρει.

Δημητράκη χρυσομάλλη,
ήλθες και τ' άηθόνι φάλλει
τά νεανικά σου κάλλη,
κι' έλαι σκούζουν: άιντε ντέ.

Κι' όταν μ'ένα κι' όταν μ' άλλο
και τ' ά σκάουτ με τόν Γάλλο
σου γεννούσιν θυμό μεγάλο
μή σιμόνης σέ μπερντέ.

Τέτοια μιά Φιλομήλα κρυμμένη σέ κλαδί
μέ γλύκα τραγουδεί,
κι' εθόνας φάλλει νέας χορεύουσα αόλητρίς,
και τώρα νάτος νάτος

προβαίνει κοτσονάτος

ό με τόν Γουλιέλμον συνομιλήσας τρίς.

Τζώροτζης ό καββαλάρης κι' άετοφόρος Άρης.

Πολλοί με τρόμο πρό
κυττούν τόν καββαλάρη,
πού τ' άεανθό θηρίο
κυττά με τόν κοντάρι.

Τόν καββαλάρη κύττα,
πού με τήν Μαργαρίτα
μάς γύρισε τού Τζών.

Και τόσο Γραπωνέζα
χαρήκαν και Κινέζοι,
κι' εκείνος ό Τζίν-Τζόν.

Κυττάτε τόν Κορφογάτη,
όπου διαβαίνει μ' άτι
ξέτωμο και γάβρο.

Κι'είπαν πολλοί γὰρ τούτων,
ποῦ ᾄσανε τὸν νοῦ των,
αὐτὸ πῶς ᾄρηε μαῦρο.

Μαῦρος αὐτὸς δὲν πῆγαινε στὸν ἄνδρα κορυφαίης
καὶ φλογεράς ρομφαίης.
Κόκκινος ἦταν, βρε παιδιά, κι' ἔλαθεσαν στὸ χρώμα,
καὶ γὰρ τὸ λάθος των γελᾷ κι' ὁ Κάϊzer ἀκόμα.

Κι' ἐγὼ λυπηθήκα πολὺ μὲ τόσους κατὰ βάθος
σὺν ἑμαῖς τὸν Μέλανα πῶς ᾄρηε κατὰ λάθος,
ἀλλ' ὅμως ἀπετίναξα τὸν ὕπνῳ τὸν νοῦν
σὺν φώναξαν ὁ Κάϊzer πῶς τοῦδ' ὦσ' Ἐρυθρό.

Τζῳρτζής ὁ καθδάλάρης
κι' ἀστοφόρος Ἄρης.

Τύρισε στὴν Ἀθήνα χωρὶς καμμιὰ πομπή,
καὶ στὸ Σερασκεράτο δὲν πρόφθασε νὰ μῆγῃ
κι' εἶδε μπροστὰ τοῦ πρώτου τὸν Τούρκο τὸν Ναμπή.

Πάντα χαριτωμένος
σὲ μαῦρους καὶ κοκκίνους
δείχνει τὸν ἀστὸ του.

Κι' εἰν' εὐχαριστημένος
μὲ τοὺτους καὶ μ' ἐκείνους
καὶ μὲ τὸν ἐαυτοῦ του.

Μὲ δακρυσιμένα μάτια
χαίρετ' ἡς Παλάτια
καὶ συναναστροφάει.

Κι' ἦλθε ν' ἀκούῃ βόγγους,
ἦλθε σ' ἐγγράφον δγκους
νὰ βάλῃ ὅπογραφαίς.

Τζῳρτζής ὁ καθδάλάρης
κι' ἀστοφόρος Ἄρης.

Σωστὸς μεγαλομάρτης κι' αὐτὸς ἀληθινά,
γιατὶ χωρὶς νὰ θέλῃ τοῦ λέν νὰ κυβερνᾷ.

Κι' ἂν τώρα ποῦ δὲν θέλει
χορταίνουμε καρτέλι
κι' ἡμεῖς οἱ πατριῶται.

Ἄν μ' ὀρεῖ λίγακι
βλέπαμε τὸν Γεωργάκη,
τί θὰ γινόταν τότε.

Ὡς μάρτυρα καὶ τοῦτον ἀληθινὸν θεωρεῖ,
ἐκὼν ἐφίνει κι' ἄκου
τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων,
καὶ στὰς κλεινὰς γυρᾷ νὰ κυβερνᾷ μὲ ζορί.

Κι' ἐν τούτοις τὸ σκαφιδὶ
δὲν παραιτεῖ τοῦ κράτους,
κι' ἀκούει τὸν Μουσιφῆ
καὶ τοὺς λοιποὺς φιλάτους.

Κι' ἐν τούτοις συνηγμένους
μετὰ χαρὰς κυττάζει
τοὺς εὐχαριστημένους,
κι' ἀμέσως ξενοσταίνει.

Κι' ἐν τούτοις θέλει στόλους,
ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἰάπωνας,

κι' ὑπόσχεται πρὸς δλους
φασσιανούς καὶ κάπονους.

Π.—Τὸ Ρωμῆικο καὶ πάλι χαρῶς ὁμολογῶ,
ποῦ γυρεῖ κυβερνήτας μοναχὰ μὲ παρακάλεζα,
κι' ἤθελα παπᾶς νὰ γίνω σὺν τὸν Κάϊzer κι' ἐγὼ
νὰ διαβάσω μέρα νύκτα τὰ Ρωμῆικα κεφάλαια,
μὰ καὶ σένα τὸν σαλιάρη,
κι' ὅροι δυνατό στηλιάρη.

Ὁ Φασουλῆς στὸ Στάδιον, τῆς δοξῆς τοῦ Παλλάδιον.

Εἶδα δρομεῖς καὶ πύκτας στοὺς στίβους τῶν Σταδίων
καὶ δρόμους ἀθλητῶν,
κι' εἶπα καθ' ἑαυτὸν
πῶς ἡ ζωὴ μας εἶναι δρόμος μετ' ἐμποδίων.

Ἄλλ' ὅμως κι' ἐπαθλοὶ νικῶν ἐκύνταζα σὺν βλάξῃ,
ὅπου κι' ἐπαμειβόμενα καλοῦν Ἑλληνικά,
γιατὶ μεταδίδονται κατ' ἔτος ἐναλλάξ
ἀπὸ τὸν ἓνα Σύλλογον στὸν ἄλλον ποῦ νικά.

Κι' ἐφώναζα στοὺς ἀθλητάς περιχαρεῖς γελᾶτε,
κι' ὅπταν ἓνας Βουλευτὴς κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον
ἀφίνῃ τὴν μερίδα του καὶ σ' ἄλλην προσκολλάται,
μοῦ φαίνεται σὺν ἐπαθλοῦν κι' αὐτὸς ἐπαμειβόμενος.

Κι' εἶδα δισκοβόλους κι' εἶπα πόσοι τάχα μετ' ἐπὶ σφαίρα,
ποῦ κρατοῦν στὸ χεῖρ δισκο, δὲν τὸν εἰσέρχουν πέρα πέρα,
κι' ἄλλοι πᾶνε καὶ τὸν πέρνουν
καὶ μὲ τοῦτον γύρουν φέρνουν;

Κι' ἀκούσα ποικίλους βόμβους,
κι' εἶδα μαθητὰς Σχολείων,
ποδύονταν ἱερῶτος δρόμους
μὲς στὸ καύμα τῶν ἡλίων.

Κι' εἶπα τάχα τί θὰ γίνοντο οἱ τοῦτ' οἱ μαθηταί;
τάχα θὰ φανοῦν μὲ μὲρα τῆς πατριδος μαχηταί,
ἢ θὰ πᾶνε μετανάστει μέσα στὴν Ἀμερικὴ
κι' εἶπεται χωρὶς βρακί
θὰ γυρίσουν ἀπ' ἐκεῖ;

Εἶπα τέτοια σκεπτικὸς καὶ τοὺς κύτταξα μὲ πόνον,
κι' ἔφυγα χωρὶς νὰ δῶ καὶ τὸ τέλος τῶν Ἀγώνων.

Μὲ δάκρυ ραίνομε πικρὸ
τοῦ Μουσιποῦλου τὸν νεκρό,
καὶ σὲ πολλῶν ἀνάμνησιν ἀξέχαστῃ θὰ μένῃ
μία μορφή φιλόδημος, χρηστὴ κι' ἀγαπημένη.

Καὶ χαμκῶσαι ποικίλαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλᾷς.

Ὁ Χαϊρόπουλος ὁ Κώστας, ποῦ τὸν Χρόνον διευθύνει,
σὺν τῇ χρόνῳ φαμελλίτῃς ἀπεφάσκει νὰ γίνῃ,
κι' ἐμνηστεύθῃ μὲ τὴν Βέργου, τὴν ἀβρὰν Ἀναστασίαν,
θεοποινίδα κι' ἀπὸ σπῆτι καὶ σὲ χάριτας πλουσίαν.
Κι' ὁ Ρωμῆος αὐτὸ τὸ ζεύγος ὡς εὐάμμοστον ἐγκρίνας
εὐχεται νὰ ζῇσιν πάντα σὺν τοῦ μέλιτος τοὺς μῆνας.

Ὁ κύριος Εὐστάθιος Λοβέρδος, Πειραιώτης,
καὶ μέγας βιομηχανὸς πρωτεύων ἐν τοῖς πρώτοις,
ἐπήρθε τὸν χρυσοῦν σταυρὸν Ἁγίου Στανισλάου
ὡς γέρας τῆς δόξης κοινῆς καὶ φιλοδού.